

НЕМОВ З ДИТИНСТВА ПІСНЯ КОЛИСКОВА...

Я вдячний тим рокам своїм далеким
За те, що часто повертаються вони
До мене, наче з вирію лелеки,
У снах, хоч в ореолах настроїв сумних.

Тепер живем по новому, в комфорті –
Вода гаряча, душ, близенько магазин,
Реклами вздовж дороги на білборді,..
Що дістають, як алергія на полин.

Вся розкіш двадцять першого століття
Мене не тішить і не зігріва чомусь,
Нав'язливе набридло розмаїття,
Тому частенько у минуле задивлюсь...

Що там було і що сьогодні в мене,
Порівнюю з прискіпливістю на вагу,
В одній руці булого повна жменя,
Пуста коробка в другій, бо без посагу.

Якби було можливо повернутись
В минуле – заважає часова стіна,
Не можу я до нього дотягнутись,
Попереду лиш непривітна новизна.

Отак застиг, мов камінь край дороги,

Не можу ні вернутись, ні вперед піти,
І ні в кого просити допомоги,
Прикований мов ланцюгом до самоти.

Та все ж роки мої далекі знову
Навідуються часто у чарівних снах,
Мов із дитинства пісні колискові,
Як ніжні усмішки на маминих устах.

Дата написання вірша: 2023-10-28